

Ο Γιάννης Υφαντής στο AgrinioTimes.gr: «Αντλώ νερό, μαζεύω ξύλα!»

11 Μαΐου 2021 14:27 AgrinioTimes [Προτεινόμενα](#)

Στη συνέντευξη αυτής της εβδομάδας φιλοξενούμε έναν ποιητή της αίσθησης του όλου σύμπαντος. Έναν οδοιπόρο του φωτός, που ξεκίνησε από την Αιτωλία (την κοιλάδα της Ραϊνας), για να φτάσει μέχρι τη Θεσσαλονίκη και το «Πελασγικόν» της Λευκάδος, κουβαλώντας την ουσία του ποιητικού λόγου μέσα σε όλες του τις αρτηρίες, μέσα σε όλες του τις ανάσες, όλες του τις πράξεις, ορατές και αόρατες.

Είναι ο Γιάννης Υφαντής, αυτός ο άλλος-δικός μας – πες καλύτερα... ο ξένος-δικός μας Γιάννης. Ο Γιάννης ενός κόσμου μυστικού, που ξεκίνησε από το «...μηδέν που δαγκώνει την ουρά του», για να φτάσει, μέσα από μια ζόρικη διαδρομή, στη χώρα των μυημένων της θάλασσας*.

Λευτέρης Τηλιγάδας

Πλήρες Εργοβιογραφικό (παρμένο από την ιστοσελίδα του www.yfantis.gr):

Ποιήματά του μελοποίησε ο Άγγλος μουσικός Ivan Moody.... Ο ίδιος μελοποίησε ποιήματά του, ένα ποίημα του Σόλωνα, καθώς και ποιήματα Σούφι, Ινδών και Ζεν ποιητών.

Για την «Εκδοτική Θεσσαλονίκης», έκαμε τις ανθολογίες Σολωμού, Παλαμά και Σουρή.

Έκαμε τη γλωσσική επιμέλεια στο βιβλίο του Εμιλιάν Στάνεφ «Αντίχριστος», εκδόσεις ΕΙΡΗΝΗ.

Σχεδίασε το εξώφυλλο για την «Ασκητική» του Καζαντζάκη στην φινλανδική έκδοση (“Askeesi”, εκδόσεις Unio Mystika, 1997, Ελσίνκι.)

Βιβλία του κυκλοφόρησαν στα Ιταλικά, στα Γαλλικά, στα Βουλγάρικα και στα Ισπανικά. Επίσης, ετοιμάζεται βιβλίο του στην αγγλική γλώσσα.

Θεωρεί επίσης ως έργο του σημαντικό τις απαγγελίες ποιημάτων οι οποίες βρίσκονται σε βίντεο της ιστοσελίδας του και στο Youtube: (Ποιήματα, κυρίως του Καβάφη, του Σεφέρη, του Καρυωτάκη, του Σικελιανού, του Τ. Σ. Έλιοτ, του Ζαχαρία Παπαντωνίου και... δικά του).

ΥΓ. Ύστερα από πρόσκληση που του έκαναν παρουσίασε το έργο του σε διάφορα φεστιβάλ του εξωτερικού (Αίγυπτο, Φινλανδία, Κύπρο, Γαλλία, Βουλγαρία, Γερμανία, Αλγερία, Περσία, Αλβανία, κ.λπ.).

Αν και πιστεύει ότι τα βιβλία γίνονται μόνα τους, εντούτοις, παραδόξως, το 1995, στο Κάιρο, του απένειμαν γι’ αυτά το «Βραβείο Καβάφη».

Το 2003 προσκλήθηκε και φιλοξενήθηκε για τρεις μήνες από το Υπουργείο Πολιτισμού της Βαυαρίας, στο Feldafin του Μονάχου, πλάι στη λίμνη Σταρνμπέργκερζεε.

ΥΓ.2. Ίσως να είναι ο μόνος από την γενιά του που δεν πήρε ποτέ κρατικό βραβείο είτε βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών. Δεν υπήρξε καν ποτέ υποψήφιος*.

* Ο Γιάννης Υφαντής ποτέ δεν έδωσε σημασία στα βραβεία σαν πράγματα που μπορούσαν να τον τιμήσουν. Να τιμήσουν ποιόν οι ατάλαντοι δημοσιοσχεσίτες, οι οικτροί υπηρέτες της αναξιοκρατίας; (Τιμή δίδει μόνον ο έχων τιμήν, σ’ εκείνον που είναι άξιος τιμής). Όμως, λόγω της αιωνίως δύσκολης οικονομικής καταστάσεώς του, τα βραβεία είχαν γι’ αυτόν μεγάλη αξία, μόνο και μόνο εξ αιτίας των σημαντικών χρηματικών ποσών από τα οποία συνοδεύονται. Έτσι, εκτιμά ως αρίστη και συγκινητική την κίνηση του Υπουργείου Πολιτισμού, το οποίο κατά τον Δεκέμβριο του 2017 (επί υπουργίας της εξαιρέτου Λυδίας Κονιόρδου) του απένειμε τιμητική λογοτεχνική σύνταξη, για «την προσφορά του στα Γράμματα και στις Τέχνες».

Γιάννης Υφαντής: «Αντλώ νερό, μαζεύω ξύλα!»

Α.Τ.: Αυτή την εποχή Γιάννη, σε βρίσκω στην Θεσσαλονίκη, μια πόλη που αγαπάς, που υπάρχει μέσα στην ποίησή σου. Πώς συναντήθηκες μαζί της;

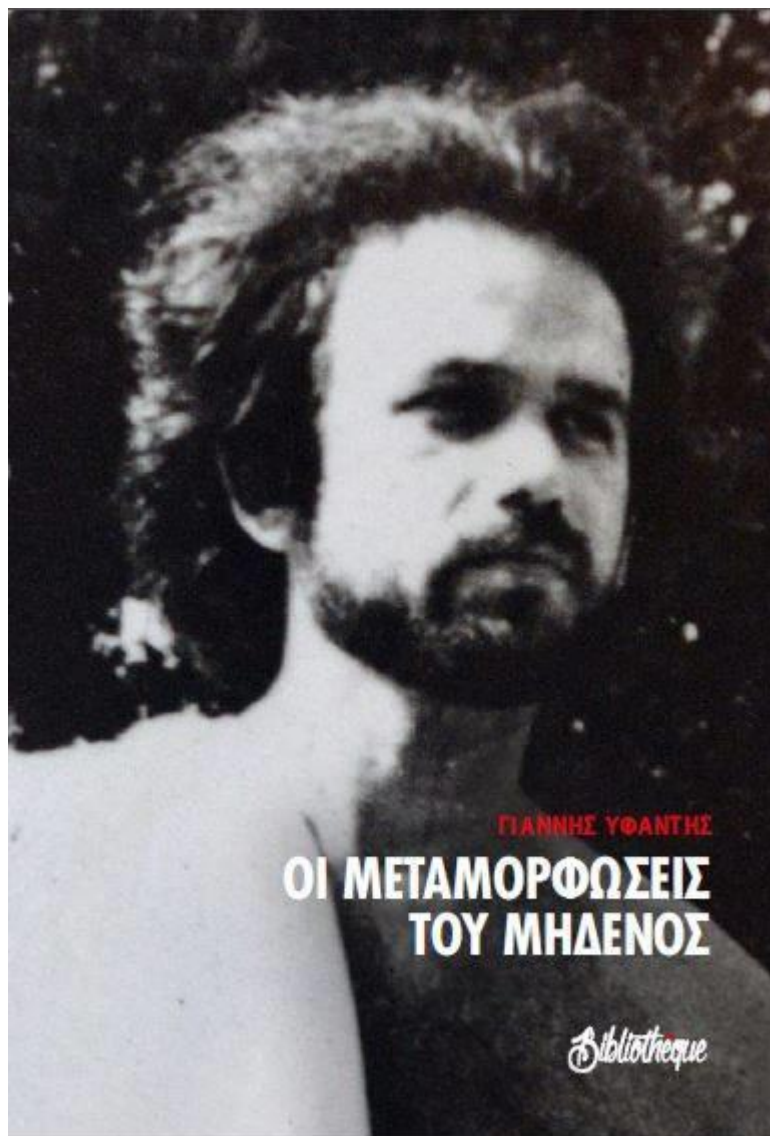
Γ.Υ.: Όταν ήμουν δεκαοκτώ χρονώ, πήγα στο Μεσολόγγι να δηλώσω σε ποια πόλη θέλω να σπουδάσω. Βεβαίως όπως όλοι οι Νότιοι ήμουν έτοιμος να δηλώσω Αθήνα. Όμως την τελευταία στιγμή το σκέφτηκα καλύτερα: «Όχι», είπα μέσα μου. «Θα πάω στη Θεσσαλονίκη, που δεν με γνωρίζει κανείς. Όπου δεν θ' απολογούμαι συνεχώς στους συγγενείς μου (διότι στην Αθήνα είχα πολλούς συγγενείς). Και θα έχω μόνο φίλους. Όπου θα δοθώ ανενόχλητος, ελεύθερος, σε όσα πράγματα αγαπώ...». Κι έτσι ανέβηκα στη Θεσσαλονίκη.. Φαντάσου Λευτέρη, ότι όσα συνέβησαν μετά, σε όλη μου τη ζωή, ξεκινούσαν από αυτή μου την στιγμιαία απόφαση.

Στη Θεσσαλονίκη λοιπόν πέρασα θαυμάσια. Τριάντα δύο χρόνια έμεινα εκεί... μια ολόκληρη, μιαν απέραντη ζωή...

Α.Τ.: Η ένταξή σου στους ποιητές της Θεσσαλονίκης, τι αντίκρισμα είχε μέσα σου;

Γ.Υ.: Βεβαίως εγώ ένοιωθα πέραν όλων των χαρακτηρισμών, Έλλην ποιητής, (δεν μου άρεσαν ποτέ οι ομαδοποιήσεις και τα μαντρώματα), αλλ' αφού γίνονται αναγκαστικά τέτοιες καταχωρήσεις, μ' ευχαρίστηση δέχτηκα αυτό που ποτέ δεν ζήτησα, το να καταχωρηθώ δηλαδή στους ποιητές της Θεσσαλονίκης. Το σημαντικό βεβαίως είναι ότι οι ποιητές της Θεσσαλονίκης πολύ μ' εκτιμούσαν, πολύ μ' αγαπούσαν. Ξεκινώντας από τον πιο δύσκολο, τον Χριστιανόπουλο, που υπήρξε ενεργός και δριμύτατος με όσους θέλησαν να με αποσιωπήσουν. Αυτόν

θεωρούσα και τον πιο σημαντικό ποιητή της Θεσσαλονίκης. Αλλά, μέσα μου, όχι καλύτερο από μένα τον ίδιο. Και βεβαίως, δεν καμάρωνα γι' αυτό, απλώς ήξερα ότι συνέβαινε. Τίποτε περισσότερο. **Ήξερα (και δεν το ήξερα μόνο εγώ) ότι η Θεσσαλονίκη στο πρόσωπό μου απέκτησε τον σημαντικότερο ποιητή που είχε ποτέ.** Κι από την άλλη, ενώ αποδεχόμουν, να με θεωρούν κάποιοι ως τον σημαντικότερο ποιητή της Θεσσαλονίκης, ποτέ δεν αποδέχτηκα ότι είμαι καλύτερος από έναν Σεφέρη, έναν Ελύτη, έναν Ρίτσο, έναν Γκάτσο, έναν Καββαδία... **Όχι, δεν ένοιωσα ποτέ να βρίσκομαι ως ποιητής πάνω από τους ποιητές της θαυμάσιας αυτής Γενιά του '30.** Ακόμη κι αν το ένοιωθα δεν θα μου άρεσε να το ομολογήσω. **Όμως με τους ποιητές της Θεσσαλονίκης τα πράγματα είναι διαφορετικά....**

Α.Τ.: Έχει καταγραφεί αυτό Γιάννη.

Γ.Υ.: Κάποιοι το ομολογούν, αλλά κάποιοι άλλοι δεν θέλουν να το ομολογήσουν πράγμα το οποίο διόλου δεν με πειράζει.

Α.Τ.: Συναντήθηκες, Γιάννη, με τους ποιητές αυτής της πόλης; Μπορείς να μου αναφέρεις δυο τρία πράγματα γι' αυτούς;

Γ.Υ.: Αν και ήμουν αποτραβηγμένος, στον πλούσιο κόσμο μου, (καμωμένο από μούσες, βιβλία, μουσική, από ευφρόσυνη δημιουργία και σιωπή, από φίλους που οι ίδιοι δεν έγραφαν αλλά ήσαν άκρως ποιητικοί), ήταν αδύνατο μέσα στα 32 χρόνια που έμεινα στη Θεσσαλονίκη να μην συναντηθώ με τους ποιητές της. **Βεβαίως δεν πήγα ποτέ στο σπίτι κανενός, δεν πήγα ποτέ στο γραφείο κανενός, με κανέναν δεν βγήκα ποτέ σε μια ταβέρνα ή για έναν καφέ. Όμως υπήρχαν εκεί, συναντιόμασταν τυχαίως, σε βιβλιοπωλεία, σε γκαλερί, σ' εκδηλώσεις, στο δρόμο...** Παρόλο που δεν κάναμε παρέα, συνυπήρχαμε μέσα σε μια έντονη αλληλοεκτίμηση, σ' έναν έντονο αλληλοσεβασμό. Συνυπήρχαμε, και γνώριζε ο ένας για τον άλλο, τα πάντα.

Ναι, ο Χριστιανόπουλος ήταν ο πιο δύσκολος. Ακόμα και σήμερα κάποιοι απορούν μαζί μου για τον τρόπο με τον οποίο τα βρήκα με το Χριστιανόπουλο. Μα εγώ δεν τα είχα βρει μαζί του. **Ο Χριστιανόπουλος, όταν διάβασε το «Μανθρασπέντα», είπε, ότι «εδώ έχουμε να κάνουμε μ' έναν αληθινό ποιητή».**

Εκτός όμως από τον Χριστιανόπουλο, ήταν ο Βαρβιτσιώτης, ο οποίος έχει κάνα δυο εξάιρετα ποιήματα. **Και ύστερα ο Ασλάνογλου, τον οποίο εκτιμούσα περισσότερο ως μεταφραστή παρά ως ποιητή, αλλ' ως άνθρωπο τον αγαπούσα πάρα πολύ.**

(Μου έλεγε ο Νίκος ο Καρατζάς, ο ιδιοκτήτης του Ιανού σήμερα, ότι ρώτησε μια μέρα τον Ασλάνογλου να του προτείνει κάποιους από τους ποιητές της νεότερης γενιάς, για να τους συμπεριλάβει σε μίαν ανθολογία που ετοίμαζε με τους ποιητές της Θεσσαλονίκης. Και ο Ασλάνογλου τού απάντησε ως εξής: «Χμ...τον Υφαντή..., τον Υφαντή...και... τον Υφαντή... Αυτοί, αυτοί φτάνουν»).

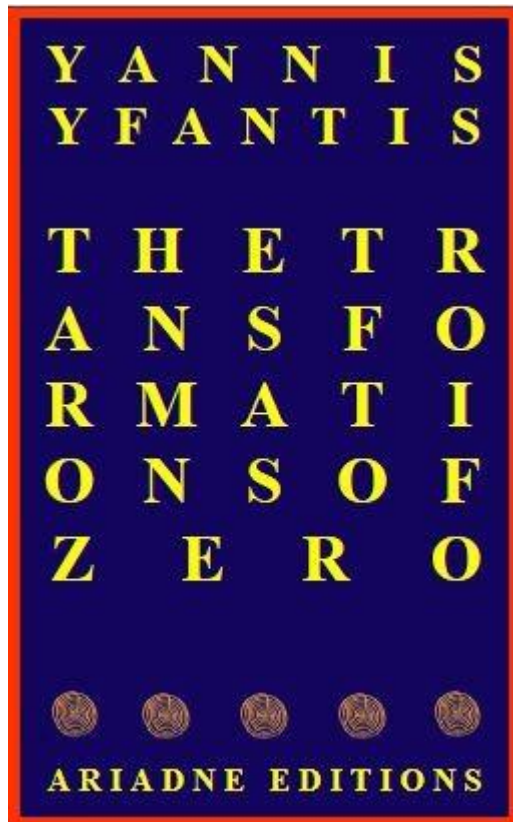
Α.Τ.: Ποια η σχέση σου, Γιάννη, με το γενέθλιο τόπο της Ραΐνας;

Γ.Υ.: Η Ραΐνα και τα περίξ είναι ολοζώντανα μέσα μου. Μόλις ανεξαρτητοποιήθηκα ως φοιτητής άρχισα να εξερευνώ την Αιτωλία, την Ακαρνανία, τα νησιά του Ιονίου, την Ευρυτανία, κι αυτό ήταν για μένα ένα πολύ μεγάλο ανάγνωσμα. Θυμάμαι στο πέραςμα μου από το δεύτερο έτος της Νομικής στο τρίτο, πήγα στις εκβολές του Αχελώου. Έγραψα εκεί ένα ποίημα, το οποίο έχει τίτλο «Ο Κύριος της φωτιάς» και υπότιτλο «Εκβολές Αχελώου», το οποίο είναι τόσο φρέσκο, που όταν το διαβάζω είναι σαν να διαβάζω Λόρκα.

Εκείνο τον καιρό βέβαια (λίγο πριν κλείσω τα 19 μου) ήμουν από δω κι από κει. Έγραφα, αλλά τότε γινόμουν Σικελιανός, τότε γινόμουν Καζαντζάκης, τότε γινόμουν Καβάφης, Καρυωτάκης...

Μέχρι που γνώρισα τη Βασιλεία Ταπόντη. Εγώ δευτεροετής της Νομικής, κι αυτή πρωτοετής της Φιλοσοφικής. Κρητικιά, Ηρακλειώτισσα, με πατέρα τον Μιχάλη

Δαπόντε από τη Σμύρνη και μητέρα την Πηνελόπη Ματαλιωτάκη από τη Μεσαρά. Ήμουν λοιπόν σκορπισμένος ως τότε. **Μα μόλις βρήκα τον έρωτά μου, βρήκα το κέντρο μου. Αμέσως το ποιητικό μου επίπεδο ανέβηκε. Και δεν έμοιαζα πλέον, τότε του ενός ποιητή ούτε του άλλου. Τώρα πια έμοιαζα μόνο στον εαυτό μου. Τα μέχρι τότε ποιήματά μου, που ήταν «στραγγίδια» από ξένες πηγές, τα αποκήρυξα.**

Λ.Τ.: Ξεκινώντας από το «Μανθρασπέντα» και φτάνοντας ως τις «Αμμουδιές του Ομήρου», που είναι το τελευταίο σου ανέκδοτο ακόμα έργο, ποια είναι τα σημάδια που καθορίζουν για σένα αυτή τη διαδρομή; Να σημειώσω εδώ, ότι σε αυτή τη διαδρομή τα «Αρχέτυπα» αποτελούν κατά την εκτίμησή μου μια ιδιαίτερη στιγμή αυτής της πορείας.

Γ.Υ.: Παρά το γεγονός ότι βρήκα το κέντρο μου και άρχισα να γράφω ως Υφαντής σημαντικότερα ποιήματα δεν ήθελα να τα εκδώσω. Διάβαζα σε διάφορες φυλλάδες επικρίσεις προς μεγάλους, αγαπημένους ποιητές και **δεν ήθελα με τίποτε να μπω σ' αυτή τη λυκοφωλιά.**

Αλλά δεν γινόταν να μην δείχνω πουθενά τα ποιήματά μου. Χαρά να τα δημιουργώ και χαρά να μοιράζομαι την ανάγνωσή τους. Έτσι, αναποφεύκτως, τα ποιήματά μου έφταναν σε περιοδικά, και τα περιοδικά έφταναν στα χέρια ανθρώπων που ανάμεσά τους υπήρχαν και οι μεγάλοι μας, της ποιήσεως, της μουσικής, της ζωγραφικής. Έτσι, κάποια στιγμή, χτυπά το κουδούνι μου ο **Καλοκύρης, των εκδόσεων ΤΡΑΜ.** Μου λέει: «**Άκου Γιάννη μου: Έρχομαι από την Αθήνα, από την παρέα του Γκάτσου, του Ελύτη και του Χατζιδάκι. Τα ποιήματά σου τα θεωρούν εξαιρετικά. Γι'**

αυτούς είσαι ο νέος μεγάλος ποιητής που ανέμεναν. Σε παρακαλούν λοιπόν να συγκεντρώσεις τα ποιήματά σου και να τα εκδώσεις. Και βεβαίως ζήτησαν να τα εκδώσω εγώ. Τι έχεις να πεις;».

Μα, καθώς ένοιωθα πλέον προστατευμένος, είπα το «ναι» στον Καλοκύρη. Έτσι λίγους μήνες αργότερα (Οκτώβρης του 1977) κυκλοφόρησε το «Μανθρασπέντα». Το οποίο έγινε ενθουσιωδώς δεκτό από τους τότε μεγάλους του πολιτισμού μας. Κι όταν έγινε ενθουσιωδώς δεκτό από τους μεγάλους μας, αναγκαστικά, έγινε δεκτό κι από τους μικρούς μας.

Ξαφνικά, το «Μανθρασπέντα» έγινε ανάρπαστο και περιζήτητο. Κι εγώ βρέθηκα να με τραβούν από παντού: Μουσικοί, ζωγράφοι, γυναίκες, δημοσιογράφοι εφημερίδων και περιοδικών, δημοσιογράφοι και συνεργεία της τηλεόρασης. **Με «αγαπούσαν» οι πάντες. Τότες εγώ τρόμαξα, κι άρχισα να κρύβομαι. Φοβήθηκα πως όντας σπόρος που τον θέλουν στην επιφάνεια, θα ξεραθώ κάτω από τον Ήλιο, θα ποδοπατηθώ, θα συντριφτώ. Έπρεπε να χωθώ βαθιά στη νοτισμένη γη... Και περνώντας μες από εκατοντάδες επίπονα «όχι», το κατάφερα.**

Έτσι το 1980 κυκλοφόρησε το βιβλίο μου οι «Μυστικοί της Ανατολής» (μετάφραση). Και ύστερα, 1983, η Αρχαία Έδδα (μετάφραση). Κι εννιά χρόνια μετά το «Μανθρασπέντα», (1986), κυκλοφόρησε η δεύτερη ποιητική συλλογή μου «Ο καθρέφτης του Πρωτέα». Κι ένα χρόνο μετά (1987) ένα βιβλίο μου που περιέχει όλα τα είδη του λόγου κι ονομάζεται «Αθανάτου Μνήμης Σημεία». Ύστερα (1988), ήρθαν τα «επιθετικά», τα γεμάτα κέφι και σαρκασμό «Ποιήματα Κεντήματα Στο Δέρμα του Διαβόλου». Κι οχτώ χρόνια μετά (1996), βγαίνει ο «Ναός του Κόσμου». Και περνώντας μες από τον «Κήπο της Ποίησης», φτάνουμε στ' «Αρχέτυπα» που ανέφερες, αγαπητέ Λευτέρη.

Α.Τ.: Εδώ έχουμε μια γραφή, η οποία δεν χρησιμοποιεί ως μοναδικό υλικό τις λέξεις, αλλά συνθέτει το ποίημα με φωτογραφίες, ζωγραφιές και χειρόγραφες λέξεις.

Γ.Υ.: Από πολύ νωρίς, από την εποχή τού «Μανθρασπέντα» (άλλωστε το ίδιο το «Μανθρασπέντα» περιέχει «οπτικά ποιήματα»)... Από πολύ νωρίς λοιπόν, προσπαθώντας να βάλω έναν τίτλο σε ζωγραφιές και φωτογραφίες, μού έβγαινε ολόκληρο ποίημα, χειρόγραφο, που μιλούσε πλέον γι' αυτές, ήταν το άλλο τους συμπληρωματικό πρόσωπο. Ναι, έφτασα να δημιουργώ τα «Αρχέτυπα».

Αρχικά αυτή μου την απόπειρα άρχισαν να μου την ζητούν για να την εκθέσουν σε διάφορες γκαλερί της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης.

Αργότερα, το 2000, συναντήθηκα με την εκδότρια Πελαγία Ζήτη και της πρότεινα να βγάλει τα «Αρχέτυπα». Το δέχθηκε και προχώρησε σε μια πολύ ακριβή για κείνη την εποχή έκδοση.

Το βιβλίο μου «Στις αμμουδιές του Ομήρου», το οποίο και ανέφερες, είναι ανέκδοτο, γιατί εκείνον τον καιρό, γύρω στο 2000, εκδότης μου ήταν ο Πατάκης. Όταν ήταν να βγουν οι «Αμμουδιές του Ομήρου», ο πατέρας Πατάκης επέμενε το βιβλίο να τυπωθεί με το μονοτονικό σύστημα. Εγώ όμως το βιβλίο το είχα συμφωνήσει με την κόρη του να τυπωθεί πολυτονικό. Όχι γιατί λάτρενα το πολυτονικό, έτσι κι αλλιώς οι αρχαίοι μας δεν είχαν καν τόνους στις λέξεις τους, όμως το ήθελα σαν ένα ανάχωμα στον κατήφορο που έβλεπα ότι παίρνει η γλώσσα μας μετά την επισημοποίηση της δημοτικής. «Θα το κρατήσω» έλεγα «το πολυτονικό. Αν σπάσουμε αυτό το «οδόφραγμα», θα προχωρήσουν κι άλλες

αλλαγές στην γλώσσα μας», όπως και πράγματι έγινε. Αυτός ο «χαζός» λόγος, υπήρξε η αιτία να τα χαλάσω με τον Πατάκη και να είναι το βιβλίο αυτό, 21 χρόνια μετά, ανέκδοτο.

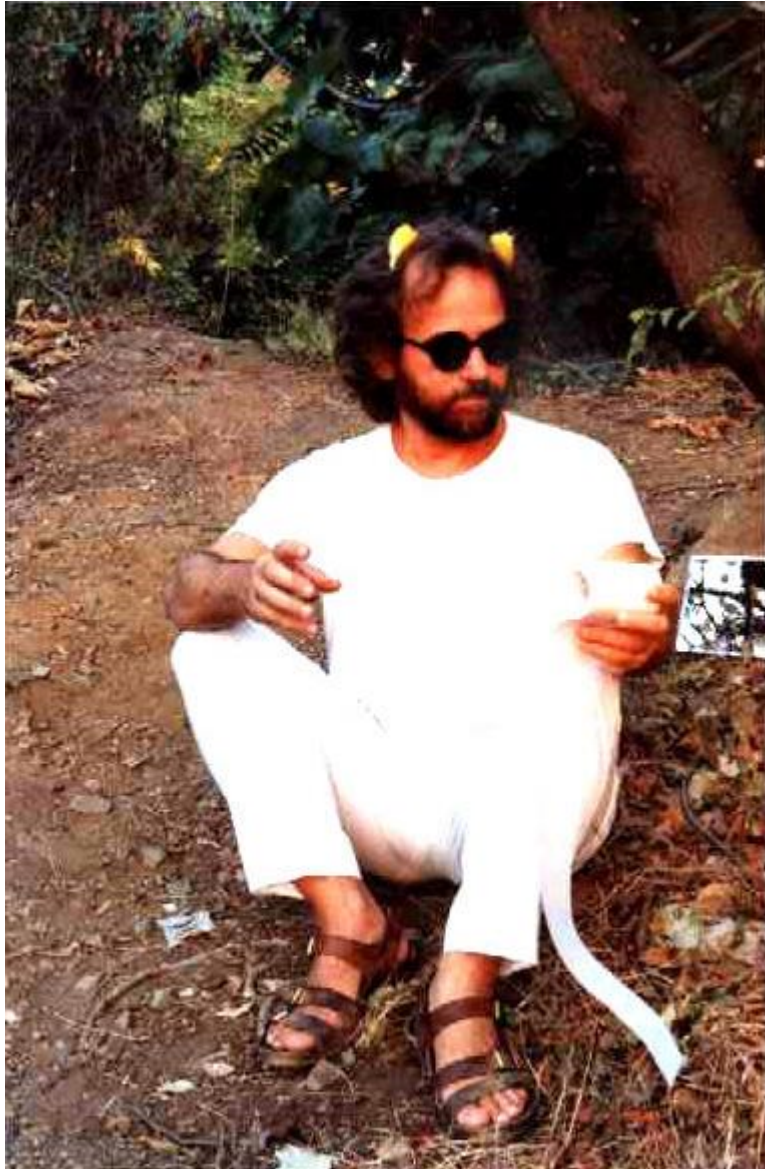
Α.Τ.: Σήμερα Γιάννη, πώς αντιμετωπίζεις το γλωσσικό;

Γ.Υ.: Κοίταξε. Όταν επί Ελευθερίου Βενιζέλου το γλωσσικό έγινε θέμα της Βουλής, ο Βενιζέλος, αφού ύμνησε τα δημοτικά μας τραγούδια και γενικώς την δημοτική, ψήφισε εντέλει ως επίσημη την καθαρεύουσα. (Την καθαρεύουσα της εποχής του κι όχι εκείνη των σοφολογιωτάτων). Ο μέγας αυτός πολιτικός, είχε πολύ σοβαρούς λόγους που το έκανε αυτό. **Κι ακόμη, όταν το 1976 ψηφίστηκε ως επίσημη γλώσσα η δημοτική, οι ψηφίσαντες τη δημοτική, ως δημοτική εννοούσαν τη γλώσσα που καταλάβαινε όλος ο λαός, την καθομιλουμένη, τη δημοτική όπως αυτή διαμορφώθηκε ύστερ' από δύο αιώνες, αποκαθαρμένη από βαρβαρισμούς και εμπλουτισμένη από την έξοχη «κοινή ελληνική» της Εκκλησίας, από τη γλώσσα της λογοτεχνίας και των επιστημών, από τη γλώσσα των εφημερίδων, του στρατού, των δημοσίων υπηρεσιών και των σχολείων, δηλαδή, εμπλουτισμένη από την Ελληνική όλων των εποχών. Κατανοητή απ' όλους και συνάμα συνδεδεμένη με τους γραμματικούς και συντακτικούς κανόνες της διαχρονικής ελληνικής.**

Όμως τι τερατώδια! Η γλώσσα που επεβλήθη παντού ως επίσημη το 2015, δεν είναι η δημοτική-καταστάλαγμα αιώνων, αλλά η κατασκευασμένη στα κομματικά εργαστήρια, τη συνδρομή μουλαριών, δηλαδή ανέραστων γλωσσολόγων. Τονίζω το «ανέραστων» διότι η γλώσσα είναι βιολογικός οργανισμός και περί αυτής θα πρέπει ν' αποφασίζουν οι εραστές της κι όχι οι αναίσθητοι καθηγητάδες. (Ας υπενθυμίσω ότι δέκα χιλιάδες καθηγητές πανεπιστημίου, δεν μπορούν να μας κάμουν έναν Καβάφη ή έναν Ελύτη). Δεν μπορώ να επεκταθώ περισσότερο τώρα, εδώ.... Πρέπει να κλείσω την απάντησή μου: **Τους παλιότερους καιρούς φοβόμουν να ταξιδεύω με αστικό λεωφορείο διότι δεν άντεχα τα σκυλέ τραγούδια που έβαζαν δυνατά οι οδηγοί...Σήμερα φοβούμαι ν' ανοίξω την τηλεόραση, διότι φοβούμαι την υβριδική γλώσσα που θ' ακούσω εκεί από αναίσθητους δημοσιογράφους και καθηγητάδες, που «χωρίς λύπην, χωρίς αιδώ», χωρίς καμμιάν αντίσταση, χρησιμοποιούν μια γλώσσα που βγήκε από τα εργαστήρια των κομμάτων και τον «μπαμπινιωτισμό», (όπως θ' αποκαλείται σε λίγα χρόνια ο «σολοικισμός»...).**

Για φαντάσου αγαπητέ Λευτέρη: μέχρι χθες ακούγαμε το γυφτάκι στις λαϊκές αγορές να λέει: «καρπούζια πρώτης τάξεως, προϊόντα πρώτης τάξεως». Κι έρχεται ο δημοσιογράφος, ο καθηγητής, όλοι όσοι κατηφόρισαν από τους κομματικούς και τηλεοπτικούς μηχανισμούς, να του μάθουν να λέει «προϊόντα πρώτης τάξης». Για φαντάσου να άκουγε ο Ίων Δραγούμης ότι έγινε «Ίωνας Δραγούμης...», ότι ο «πάσχω» έγινε «πάσχοντας»,... ότι το «πιθανόν» έγινε «πιθανά»,... ότι «η Άρτεμις» είτε «η Άρτεμη» έγινε «η Αρτέμιδα», ότι η γενική «του καταλόγου», έγινε «του κατάλογου». Ν' άκουγε ότι κανείς πλέον δεν «διακινδυνεύει» αλλά όλοι... «ρискάρουν»... Ότι ενώ ένας Καστοριάδης κι ένας Αξελός, αν κι έζησαν τα ¾ της ζωής τους στην Γαλλία, μιλούσαν άψογα

ελληνικά, εδώ, οι τηλεοπτικές μανταμσουσούδες δεν βλέπουν την ώρα και τη στιγμή να μας πουν το περίφημο «μπραντεφέρ»... Εγώ τώρα τι να πω;

Λ.Τ.: Υπάρχει κάποιος στίχος, Γιάννη, που σου έρχεται στο μυαλό και που θα ήθελες να τον μοιραστείς μαζί μας, ως καταληκτικό λόγο σε αυτή μας τη συνομιλία. Ένα στίχο, ο οποίος να είναι μέρος της δικής σου στιγμής σήμερα;

Γ.Υ.: Στις δύσκολες στιγμές μου θυμάμαι τους στίχους ενός Ιάπωνα ποιητή, ενός ξεν ποιητή:

**Ω τι υπέροχο, τι θαυμαστό!
Αντλώ νερό· μαζεύω ξύλα.**

Το γεγονός ότι αυτός ο άνθρωπος είναι ευτυχής με αυτά τα ελάχιστα, να κουβαλά δηλαδή στο καλύβι του νερό, για να βράσει το ρύζι του, και ξύλα, για ν' ανάψει τη φωτιά του, αυτό πολύ με παρηγορεί. Και γίνεται ο στίχος μια γωνιά που καταφεύγω.

Όπως υπάρχουν και στη φύση γωνιές που καταφεύγω, για να μην βλέπω, για να ξεχνώ τις καταστροφές που έχουν γίνει εις βάρος της.

Στο σπίτι μου λόγου χάριν, στη Ραΐνα, έχω φυτέψει δέντρα τριγύρω, για να καλύψω όλες τις ασχήμιες. Και όταν μπαίνω σ' αυτό το χώρο είμαι στον παράδεισο.

Υπάρχουν πανέμορφα έντομα, υπάρχουν λουλούδια, έρχονται άγρια ζώα και πουλιά... Υπάρχει μια ομορφιά, ένα άσυλο...

Με τον ίδιο τρόπο καταφεύγω και σε κάποια ποιήματα. Να ένα άλλο παράδειγμα:

Την Άνοιξη χιλιάδες λουλούδια,
το Φθινόπωρο ένα μισοφέγγαρο.

Το καλοκαίρι ένα δροσερό αεράκι,
το χειμώνα χιλιάδες νιφάδες χιονιού.

Αν μες στο νου σου δεν κρατάς άχρηστα πράγματα
κάθ' εποχή είν' όμορφη για σένα.

Λ.Τ.: Θα ήθελα, Γιάννη, ως φινάλε, ένα δίστιχο ακόμα, έτσι ώστε μετά από την τελεία που βάλαμε παραπάνω, να βάλουμε και την παύλα, όχι του τέλους αλλά της συνέχειας.

Γ.Υ.:

*** Θάλασσα είσαι σύναξη των άπειρων δακρύων
ή μήπως ο γλυφός χυμός αμέτρητων αιδοίων;**

Είναι κάμποσο ακόμα το υλικό που βρίσκεται αποθηκευμένο στο μαγνητόφωνο. Για την οικονομία του μέσου και μόνο θα σταματήσουμε εδώ, με την υπόσχεση ότι αυτό το υλικό θα βρει τον τρόπο να αποκαλυφθεί.

**Λευτέρης Τηλιγάδας
«Agrinio365» Media Group | AgrinioTimes.gr – Antenna-Star.gr**